

Arrest

nr. 292890 van 17 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maxwell OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing, betekend aan verzoeker op 3 augustus 2023, werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat hij op 26 juni 2023 in België indiende. De

verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1);

naam: Z.

voornaam: K.W.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Saror

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië(2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Z., K. W., verder de betrokkene, die Staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 26.06.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in Kroatië op 12.06.2023 en op dezelfde dag het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 29.06.2023. De betrokkene stelt religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Zijn partner vergezelt hem niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen familie in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Afghanistan 2 dagen na de val van de regering verlaten te hebben. De betrokkene stelt ongeveer een maand later in Iran aangekomen te zijn. Hij stelt er verbleven te hebben bij een smokkelaar. De betrokkene stelt daarna ongeveer een jaar in Turkije verbleven te hebben. Vervolgens reisde de betrokkene naar Bulgarije waar hij ongeveer 20 dagen bleef. Hij reisde verder naar Servië en stelt er ongeveer 2 maanden verbleven te hebben. De betrokkene stelt door Bosnië naar Kroatië gereisd te zijn. De betrokkene zijn vingerafdrukken werden er genomen op 12.06.2023. Hij stelt er ongeveer 2 dagen in een opvangcentrum verbleven te hebben. De betrokkene stelt door Slovenië naar Italië gereisd te zijn. De betrokkene stelt er ongeveer een maand verbleven te hebben. De betrokkene stelt door Frankrijk gereisd te zijn naar België. De betrokkene stelt ongeveer 4 dagen voor zijn gehoor in België aangekomen te zijn.

Op 03.07.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokken terug te nemen. Op 17.07.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene is in Kroatië gekend als W., H., °07.05.2004/Afghanistan.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de

werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië en dat hij zijn vingerafdrukken verplicht moest laten registreren. Betreffende de bewaring dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Omtrent het feit dat betrokkene verklaart geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaten type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk Internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle Staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en

internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat de broer van iemand waarmee hij samen reisde, in België woont. Die persoon zei hem dat België een goed land is om asiel aan te vragen. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij stelt dat iedereen een keuze heeft om asiel aan te vragen waar hij wil. De betrokkene stelt dat zijn vader de reis geregeld heeft tot aan België. Er werd verder gevraagd of de betrokkene redenen heeft met betrekking tot de opvang of de behandeling. De betrokkene stelt dat hij er fysiek mishandeld werd. Hij stelt dat er weinig te eten was en dat het opvangcentrum niet goed was. Hij stelt dat hij er maar een klein dekontje kreeg.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meent dat België een goed land is om asiel aan te vragen en dat zijn vader een reis regelde tot België, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen critérium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt fysiek mishandeld te zijn in Kroatië. De betrokkene stelt geslagen geweest te zijn, maar laat achterwege te verduidelijken door wie en in welke situatie dit gebeurde. Eveneens laat de betrokkene achterwege hier enig bewijs van voor te leggen. Aangezien de betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken gedwongen afgenomen werden en dat hij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen verzoek in Kroatië wilde indienen en België als reisdoel voorop stelde, wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene

en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt verder dat er weinig te eten was en dat het opvangcentrum niet goed was. Hij stelt dat hij er maar een klein dekentje kreeg. We merken op dat de betrokkene verklaart slecht een tweetal dagen verbleven te hebben in Kroatië. We menen dat dit te kort is om te besluiten dat de Kroatische instanties hun verplichtingen naar de betrokkene niet zouden toekomen.

We wensen te verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckorió, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 26.06.2023, verder het AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53). Volgens het rapport van de Swiss Refugee Council, worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Zagreb. Er is geen NGO aanwezig in de luchthaven, maar in serieuze gevallen, kan wel een psycholoog beschikbaar gesteld worden. Normaal wordt een ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de arriverende mensen in de luchthaven op te halen. Verzoekers worden dan in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming geplaatst, waar ook een initiële gezondheidscheck en screening worden uitgevoerd (AIDA-rapport, pagina 53).

In de ervaring van het Kroatische rechtscentrum is er geen informatie waaruit blijkt dat verzoekers belemmeringen ondervinden om in de praktijk in beroep te gaan tegen een beslissing. (AIDA-rapport, pagina 44). Verzoekers hebben toegang tot gratis rechtsbijstand in eerste aanleg in de praktijk. Eveneens hebben ze toegang tot gratis rechtsbijstand bij beroep tegen een negatieve beslissing.

Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022", pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verschillende ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen (pagina 26). Vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië gebeuren er zeer vaak pushbacks (pagina 26). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 29).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten. In de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In Oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere Immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld (“Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...”, pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord van 17.07.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation”). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (“In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal

remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een procès ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest élémentaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 139 e.v.), Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Op het akkoord van 17.07.2023 hebben de Kroatische instanties bekendgemaakt dat ze akkoord gaan met de overname van de betrokkene om verder de verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene te determineren, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Kroatië.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het ministerie van Binnenlandse Zaken, of beter gezegd zijn dienst voor de opvang en accommodatie van verzoekers om internationale bescherming, is verantwoordelijk voor de opvang van verzoekers om Internationale bescherming en beheert twee opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, die zich in Zagreb en Kutina bevinden. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen (pagina 82).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden sterk verbeterden dankzij de renovatie (pagina 86). In 2022 is in het kader van het project "Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Kutina" het opvangcentrum van Kutina gerenoveerd. Het doel van het project was om de opvang- en accommodatieomstandigheden te verbeteren, en een van de resultaten was dat de accommodatiecapaciteit van het centrum van Kutina is verhoogd van 100 naar 140 (pagina 82). De uitvoering van het project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van aanvragers in het opvangcentrum, evenals de arbeidsomstandigheden van ambtenaren en ander personeel (pagina 86).

Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië aan dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 82).

Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De betrokkene stelt pijn te hebben aan beide knieën en zijn rug. De betrokkene stelt ook veel stress te hebben. De betrokkene verklaart nog geen dokter in België geraadpleegd te hebben. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 Oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd (pagina 94). Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk Problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organismes en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien. (pagina 96-97). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 94).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 95) en dat een 3 keer maand een psychiater aanwezig is in het opvangcentrum van Zagreb. We benadrukken dat in het rapport tevens wordt gemeld dat 'Médecins du Monde' stelt dat de organisatie van behandeling van mentale Problemen goed loopt mede dankzij een goede samenwerking met Kroatische instellingen en het Instituut voor Kind en Adolescent Psychiatrie en Psychotherapie van het Universitair Ziekenhuis van Zagreb en dat tolken worden voorzien ('MDM reported that the organisation of preventive and treatment interventions related to the mental health of applicants for international protection is working well thanks to the established and improved interdisciplinary cooperation of MDM - BELGIQUE with a general practitioner, psychologist and psychiatrist, as well as due to referrals to psychiatric hospitals, Institute for Child and Adolescent Psychiatry and Psychotherapy of the University Hospital Centre Zagreb and the Child and Youth Protection Center of the City of Zagreb, which are supported by interpreters and MDM staff as needed', pagina's 95 en 96).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 98). Verder wordt vermeldt dat twee psychologen van MdM elke werkdag voor 6 uur initiële psychologische assessments en individuele psychologische counseling sessies uitvoerden en evenwel noodinterventies uitvoerden wanneer nodig. De samenwerking met een externe medewerker - psychiater - werd in 2022 voortgezet en deze bezocht drie keer per maand het opvangcentrum in Zagreb (pagina 98).

De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of spéciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel

dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten (4)."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De voorwaarde van het ernstig middel

2.1.1. Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

"Betreffende de ernstige middelen Verzoeker stelt huidige beroep in tegen de bestreden beslissing wegens de schending van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM);*
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest);*
- artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht*
- het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de materiele motiveringsplicht*
- het beginsel van non-refoulement.*

Principe

Volgens artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM "niemand mag onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of straffingen".

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats ter stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn vaste rechtspraken unaniem van mening dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing². Het beginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Toepassing Uit het dossier en de argumenten hierna blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker elementen in deze specifieke zaak aan de orde heeft gebracht met voldoende aanwijzing dat hij in Kroatië onderworpen zou worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd is met voormelde normen, waaronder artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Meer nog, weerlegt verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië worden geëerbiedigd.

Voor het eerste wijst verzoeker naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van 19 maart 2019³ m.b.t. het beginsel van wederzijds vertrouwen in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17 en C-438/17; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17).

Toch voegt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo eraan toe dat het niet uitgesloten dat de werking van het beginsel van wederzijds vertrouwen in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat er een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt

Tenslotte wijst het Hof op de absolute aard in het artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM opgenomen verbod dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Meer nog, dat wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkt gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

In casu wijst verzoeker op de ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Kroatische autoriteiten in het kader van de internationale bescherming van verzoeker in Kroatië, alwaar hij in een toestand van een zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt die hem niet in staat stelt om in een menswaardige manier zijn leven in Kroatië op te bouwen met een nefaste negatieve gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid.

Op het niveau van huisvesting/opvangcentrum, wordt verzoeker in Kroatië geconfronteerd met tekortkoming van de Kroatische overheid wegens gebreke aan opvangcentrum alwaar verzoeker gedwongen werd destijds op straat over te nachten.

Verzoeker verzet zich tegen een overdracht aan Kroatië wegens de onmenselijke en vernederende omstandigheden in het opvangcentrum in Kroatië.

Ten onrecht is de bestreden beslissing van mening dat verzoeker geen enkel begin van bewijs omtrent de onmenselijke omstandigheden in asielcentrum in Kroatië.

Verzoeker haalt naar boven het AIDA-rapport (Asylum Information Database) voor Kroatië van 2022 alwaar de structurele en fundamentele tekortkoming van de Kroatische autoriteiten bloot wordt gesteld.

Meer nog, bij een mogelijk terugkeer naar Kroatië, wordt verzoeker geconfronteerd met de schending van het beginsel van non-refoulement in samenlezen met artikel 3 het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verwijst nogmaals naar het AIDA-rapport van 2022 alwaar de “pushback” praktijk van Kroatië aan de band wordt gelegd.

Volgens deze rapport “Pushbackpractices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640).

Tenslotte haalt verzoeker de jurisprudentie van Uw Raad alwaar wordt vastgesteld dat de risico van pushback in Kroatië reële is en dat bij gebrek aan waarborg van de Kroatische autoriteiten, de schending van voormelde normen voltrokken is.

Volgens Uw Raad in het arrest dd. 05 december 2022, met nummer 281 327 “Toutefois, le Conseil ne peut ignorer qu’il a déjà pu constater, dans des cas d’espèce qui ne sont pas sans rappeler celui-ci, qu’« Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité CCE X- Page 28 européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l’arrêt du Conseil d’Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l’arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l’espèce parle requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert ». (cf CCE, n°280 105, 14 novembre 2022 ; voir aussi CCE, n°278 106, 29 septembre 2022 ; CCE, n°278 108, 29 septembre 2022 ; CCE, n°279 783, 7 novembre 2022 ; CCE, n°280 106, 14 novembre 2022).

(...)

Or, le Conseil observe qu’aucune garantie individuelle n’a été obtenue par la partie défenderesse dans le cas présent. Partant, il ne peut se départir des constats faits supra aux points 4.3.2.2.6. et 4.3.2.2.7. du présent arrêt, et se doit de conclure, en l’espèce, que le risque de refoulement ne peut être écarté et partant, le risque de violation de l’article 3 de la CEDH persiste ».

In casus blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de Kroatische autoriteiten een individuele garantie worden gegeven dat verzoeker bij zijn aankomst in Kroatië geen voorwerp zou zijn van ‘pushback’. Hieruit blijkt dat de risico van refoulement in deze concreet geval pertinent is en de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest nakende is.

Reden waarom verzoeker van mening is dat gezien de voorgaande, de bestreden beslissing dient geschorst te worden tot de behandeling van huidige geschil ten gronde.”

2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de verwerende partij rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat hij aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Verzoeker betoogt dat hij in Kroatië in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om aldaar zijn leven uit te bouwen op een menswaardige manier,

met nefaste gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid. Hij stelt dat hij wegens gebrek aan opvang werd gedwongen destijds op straat te overnachten en wijst verder op de onmenselijke en vernederende omstandigheden in het opvangcentrum. Hij doet gelden dat ten onrechte wordt gesteld dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent de onmenselijke omstandigheden in het opvangcentrum en stelt dat uit het AIDA-rapport van 2022 de structurele en fundamentele tekortkomingen blijken.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de verklaringen van verzoeker het volgende gesteld:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat de broer van iemand waarmee hij samen reisde, in België woont. Die persoon zei hem dat België een goed land is om asiel aan te vragen. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij stelt dat iedereen een keuze heeft om asiel aan te vragen waar hij wil. De betrokkene stelt dat zijn vader de reis geregeld heeft tot aan België. Er werd verder gevraagd of de betrokkene redenen heeft met betrekking tot de opvang of de behandeling. De betrokkene stelt dat hij er fysiek mishandeld werd. Hij stelt dat er weinig te eten was en dat het opvangcentrum niet goed was. Hij stelt dat hij er maar een klein dekentje kreeg.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meent dat België een goed land is om asiel aan te vragen en dat zijn vader een reis regelde tot België, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen critérium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt fysiek mishandeld te zijn in Kroatië. De betrokkene stelt geslagen geweest te zijn, maar laat achterwege te verduidelijken door wie en in welke situatie dit gebeurde. Eveneens laat de betrokkene achterwege hier enig bewijs van voor te leggen. Aangezien de betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken gedwongen afgenomen werden en dat hij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen verzoek in Kroatië wilde indienen en België als reisdoel voorop stelde, wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt verder dat er weinig te eten was en dat het opvangcentrum niet goed was. Hij stelt dat hij er maar een klein dekentje kreeg. We merken op dat de betrokkene verklaart slecht een tweetal dagen verbleven te hebben in Kroatië. We menen dat dit te kort is om te besluiten dat de Kroatische instanties hun verplichtingen naar de betrokkene niet zouden toekomen”.

Waar verzoeker thans stelt dat hij bij gebrek aan opvang werd gedwongen op straat te slapen, strookt dit niet met zijn verklaringen zoals die blijken uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze verklaringen blijkt dat hij wel degelijk werd opgevangen.

Verder blijkt dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst dat in het door haar gehanteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen

opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij na overdracht geen opvang zal krijgen.

Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat hiervoor geciteerde beoordeling niet deugdelijk is. Waar hij stelt dat hij in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen met nefaste gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid moet erop worden gewezen dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van de aanvragers in de twee opvangcentra sinds de renovatieprojecten sterk zijn verbeterd, én dat financiële hulp ook onderdeel is van de materiële opvangvoorziening. Verder wordt ook vastgesteld dat gezondheidszorg en psychologische bijstand wordt verleend, in een samenwerking tussen de Kroatische overheid, gezondheidsinstellingen en andere organisaties en ngo's. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing duidelijk weer waar in het AIDA-rapport zij de door haar gehanteerde informatie heeft gevonden en de louter algemene verwijzing van verzoeker naar dat rapport zonder meer, volstaat niet om aannemelijk te maken dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat er geen sprake is van structurele en systematische tekortkomingen in het opvangsysteem die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zouden vormen, temeer nu uit de motieven is gebleken dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de kritische bemerkingen die in de verslaggeving werden gemaakt.

Verzoeker stelt verder dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het risico op pushbacks reëel is en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Kroatische autoriteiten een individuele garantie hebben gegeven dat hij bij zijn overdracht niet het voorwerp zou uitmaken van een pushback. Gelet op het risico op refolement is een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest nakende, zo betoogt hij nog.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd over de pushbacks maar heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen in die context in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. Dit geldt a priori voor een verzoeker met betrekking tot wie de Kroatische autoriteiten hun akkoord hebben gegeven inzake diens overdracht. Bovendien, en bovenal, blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet volledig leest waar hij stelt dat er geen individuele garanties zouden zijn gegeven door de Kroatische autoriteiten dat hij bij zijn overdracht niet het voorwerp zou uitmaken van een pushback. Immers wordt het volgende gesteld:

“Aan het akkoord van 17.07.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een procès ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Dit bericht bevindt zich in het administratief dossier en het garandeert dat verzoeker niet verstoken zal blijven van de rechten waarop hij als Dublinterugkeerder in wiens hoofde de Kroatische autoriteiten nog moeten vaststellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn VIB, aanspraak kan maken.

Gelet op al deze elementen blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië, of daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.1.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, is niet ernstig.

2.2. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals opgesomd onder punt 2 volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. VANDEPUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEPUT

A. WIJNANTS